

Bengt Röö (född 1938) från Storfors berättar

Min första kontakt med brandkåren var vid en brand i Pelle Erikssons snickeri – jag var bara 11 år och nyfiken åskådare. Då blev det fel på motorsprutan så alla lämnade slangarna en stund. En slang låg kvar i ett skjul där spridning kunde hindras. Jag hade sett hur de gjorde så när ingen var där tog jag slangens över axeln och fortsatte släcka. Söderling som var brandchef fick se mej. Jag fick beröm och han ordnade så jag blev hemkörd i taxi. Sedan var jag också med ett tag i skogsbranduppbådet.

Mitt arbete i Rörverket var sådant att jag inte kunde gå ifrån vid brandlarm. Efterhand bytte jag arbete så vi var två som kunde fortsätta. Det var 1978 och då gick jag med i kåren. 1970 hade kåren i Kristinehamn tagit över Storforsverkens brandkår. Efterhand fick jag gå befälskurs (s.k. A-kurs) i Linköping. Det var 1985 och sedan blev jag förman och brandmästare.

Under åren blev särskilt tryckluftsapparaterna mycket lättare och när vi fick Fogfighter, som var ett nytt slags strålrör, blev en del släckningar effektivare. Men insatser kunde vara tunga och besvärliga. När logen i Bjurbäcken brann var det mycket kallt och första hålet vi gjorde i isen fungerade inte för det var bottenfruset. Slangarna blev stelfrusna så fick ta hjälp av en timmerbil för att köra hem dem.

En natt exploderade en transformatorstation i Storfors – allt blev mörkt. En kollega fick stora besvär i mörkret. De hade flyttat om i köket där larmbyxorna brukade hänga. Han rev omkull bordet där också bilnycklarna låg – byxorna var svåra att få på i mörkret och ingen ficklampa fanns framme. Hunden blev tokig av husses rop och skrik. Så ha alltid en ficklampa nära sängen!

En riktig storbrand inträffade i gamla Manufakturverket 1987. Det var påbyggt i omgångar och gamla takkonstruktioner var kvar. Det brann inne i taket och spreds över hela längan. Vi fick efterhand dit en grävmaskin så det gick att ”dela” huset. Totalskada blev det och ett antal

småföretag blev hemlösa.

När vi ryckte ut på brandlarm kom vi ju ofta till folk vi kände igen – det händer ju oftare på deltidskåren än i städerna. Det var värre när vi träffade dem vi kände i samband att de skadats vid trafikolyckor.

Under många år åkte vi på IVPA - I Väntan På Ambulans. Det var mycket uppskattad och vi gjorde nytta – ibland bara genom att komma. Vi kunde lugna berörda och några gånger gav vi syrgas för att underlätta andningen.

När jag slutade fortsatte jag arbeta i Kristinehamn med service av brandsläckare och inkoppling av trygghetslarm. Ibland var jag skademarkör. Detta var på dagtid både i Storfors och

inom hela förbundet. Det var transporter och flytt av bilar. Under den tiden kunde vi hämta äldre utrustning till den nya brandmuséet i Spruthuset. Särskilt mycket var sparat och kunde lånas i Filipstad. 1998 var jag med och gjorde iordning den första utställning som då var på prov i halva bygganden. Året därpå fick vi vara i lokalen. Jag var också med i Brandhistoriska klubbens styrelse.

Jag fick väl inte direkt några skador men knän och rygg fick en del stryk av klättrande och bärande. Det gjorde vi också lite oförsiktigt på jobbet när vi skulle kolla vem som var starkast – ofta var det jag.

Vissa perioder arbetade jag extrapass som heltidare i Kristinehamn – mest var det helg- eller nattpass.

Noterat av Björn Albinson januari 2021